

10.8.2017
Kapitola I.

PO SMRTI

Tak jsem zemřel. Konečně. Tahle mise byla opravdu nepříjemná a tedy i dlouhá. Sledoval jsem, jak to, co jsem býval, hoří v peci. Jasně, měl jsem smíšené pocity. Asi jako když vám odpadne podrážka na botě a musíte si koupit nové. Smíšené pocity. Lítost, smutek, nenávist, radost. Jako vždycky. Povinně jsem setrval asi tři dny, než se po rozházení prachu na smuteční loučku můj popel nacucal vlhkostí a začal hnít. Tím jsem skončil misi. Konečně. Tohle bylo všechno divné. Dlouhý tunel světla jsem proletěl rychleji, než kdykoliv předtím. Odbočka před koncem a byl jsem venku.

„Čau, Peťasi, jak je? Dlouho jsme se neviděli.“ Zazubil jsem se a mávl na pozdrav rukou.

„Jasně, Goddie, celej život, řekl bych.“ A úsměv mi opětoval.

„Jsi samá sranda jako vždycky, ale tentokrát k tobě mám spoustu dotazů. Co to jako mělo být? Tohle byl naprosto zbytečný ponor. Mise na draka. Nic. Nikdo mě nepotřeboval. Nikdo mne nevytěžil. Nikdo mne nechtěl a byl jsem tam dole naprosto nanic. Jen jsem idiotsky zapomínal. A k tomu všechen ten balast a vyhýbat se sítím kauzality. Idiotská přání a ještě hloupější činy z vlastní vůle. Víš, co to je za práci, udržet se vyvážený a bez zátěže?“

„Jinak bys tu ani nebyl. Jsi profík. Chceš data online, nebo ti je mám nechat offline na serveru?“ Peťas evidentně ignoroval mou našťvanou náladu i moje řeči.

„Data? Zbláznil ses? Žádný nejsou. To, co jsem měl s sebou, bylo úplně na nic. Nikdo mne nevytěžil. Nikdo nekontaktoval, nikdo mne vlastně vůbec nepotřeboval. Celý potenciál k ničemu. Ty nesmysly klidně nech offline. Pokud je někdy budu potřebovat, o čemž pochybuju, klidně si je budu prohlížet, až sem zas přijdu.“

Petr byl správce paměti. Všech pamětí. Všech. Nejen nás, ale všech. Dost pitomá práce. Vůbec jsem mu ji nezáviděl. Prostě jen všechno zálohoval, aby se to někdy někým dalo analyzovat. Ty moje tři dny byly taky dost mizerný. Vypořádat se s tužbami, nesplněnými sny, závazky, ukřivděním nebylo nikdy nic moc záviděníhodné. A koukat na pomalu se rozkládající hmotu je dost nuda, i když jste to bývali vy. Ale tuhle práci jsem dělal od nepaměti. Vlastně věčně, kdybych se vyjadřoval žargonem těch dole. Byl jsem sice obyčejný řadový jišťák, ale od doby, co jsem ji dělal poprvé, mne bavila. Poslední dobou ne a tahle poslední mise byla vrchol.

„Jak k ničemu? A co běžné starosti a radosti života? To ti je málo? Já se k nim třeba nedostanu, co tu budu. Zato ty si je užíváš pořád.“

Kysele jsem se na něj podíval:

„Tak si to pojď vyměnit. Určitě velkého Petase, když pořádně zaškemrá, pustěj ho dolů. Na jednu dvě mise. Co by se mohlo stát, že? Ale na to ty jsi moc nóbl. A nikdo by tě nezastoupil.“ Vážně jsem byl namíchnutý.

„Co tě žere? Někdy prostě všechno funguje, jak má, a nejsi potřeba. Prostě jsi jen záloha, bezpečnostní pojistka, jišťák. Pro případ „co kdyby“ no a teď prostě „co kdyby nenastalo“, to znamená, že jsme všichni udělali to všechno, jak se patří a ok. Měl bys nám být vděčný, mohl sis tu jízdu užít podle sebe.“

„Nedělej si ze mě srandu. Víš sám nejlíp, že jakmile bych se zamotal do kola příčin a následků, musel bych si nevyvážky vyžrat sám. A neříkej mi, že za poslední období jsi si nevšiml, že nás, co lezem dolů, pořád ubývá. Jednou se do kolečka opakování a vyrovnání zamotá starý ostřílený kozák, a musí se narodit znovu a znovu, dokud si nevyrovná, co si vlastní vůlí spískal. Moc pěkný. A pak všechna práce zbyde na nás.“

„Jaká práce? Právě jsi řekl, žes byl k ničemu, že si se tam jen tak flákal. Tak na co si stěžuješ? Napřed že tě nikdo nechtěl, nebo nepoužil, a pak, že máš moc práce. Já tě nechápu.“

Nadechl jsem se a hned zase vydechl. Nemělo cenu se hádat.

S ním ne. Ale na celé misi bylo něco divného. Něco hodně divného. Ještě se mi nestalo, abych nebyl naprosto k ničemu potřeba. Kus flákoty, co se narodí, jí, vyprazdňuje a nakonec shnije. Nic víc. Naprosto k ničemu. Žádný smysl, žádné posláné, žádné pověření něco udělat, zachránit, pomoci. Prostě nic. Jak zapomenutý čert z té jejich hloupé pohádky. Všiml jsem si, že mě Petr pořád pozoruje. Jakoby po něčem pátral. Jakoby hledal, co všechno vím. Ale asi se mi to jen zdálo. Upřel jsem na něj pohled, ale neříkal nic.

„Proč se nezeptáš D'Stinyho? Když ti něco vadí?“ zeptal se najednou.

„A proč bych se ho měl jako ptát? Víím, že mi udělal pár svých potměšilostí a opravdu hloupejch kanadskejch žertíků. Asi už stárne a musí si dokazovat, jakej je borec, ale všechno navlíkl tak, že by to vypadalo jako moje chyba. Jen a moje. Ani s tím nemůžu jít vejš. Byl bych za vola.“

„No, já bych se ho zeptal.“ Opáčil a už se věnoval svým obrazovkám.

„No já bych se ho zeptal,“ opičil jsem se po Petasovi, “ a pak ho nakopal, kam si zaslouží.“ Pomalu jsem si balil harampádí. Měl jsem po misi dovolenou a chtěl jsem si ji pořádně užít. Všechny záznamy mají a to, že jsem se dostal sem nahoru, znamená, že mi nemohli přišít nic, co by mne donutilo si odsloužit chyby tam dole. Fajn. Aspoň pro tentokrát jsem měl vyhráno. Ale stejně mi to nedalo. Pořád mi něco vrtalo v hlavě a ne a ne to odhalit. Úplně k ničemu. k čemu tam dole tedy jsme? Takhle plýtvat materiálem a potenciálem a vlastně i zkušenými. Byli jsme zkušení. Byli jsme dole tolikrát jako nikdo z těch ostatních. Párkrát se tam dolů vypraví i ti z „vyšších pater“, ale to už musí být. Raději se té nechutnosti vyhnou.

Snažil jsem se vypadnout z velína co nejdřív, a tak jsem se plížil všude zadem. Asi jsem nebyl příliš opatrný.

„Hej, Goddie, kam se tak hrneš? Pojd' sem ke mně, rád bych se tě přeptal na dojmy.“ Asi byl průšvih na spadnutí. Gab se vynořil, jako

kdyby se zhmotnil tady vzadu nečekaně a asi schválně. Měl jsem po náladě, ale Gab dělal, jako by to neviděl nebo ho to prostě vůbec nezajímalo. Aniž by na mne pohlédl, otočil se na podpatku a vyrazil do své luxusní pracovny. Za celou svou éru jsem tam byl snad dvakrát nebo třikrát a to už tu fakt dělám dlouho. Hodně dlouho. Tak strašně dlouho, že by se těm dole z toho točila makovice.

„Dyt' už jdu,“ zahučel jsem odevzdaně a šoural se za tou vysokou urostlou postavou. V rukou jsem žmoulal celé své vybavení na dovolenou. Gab otevřel obrovské těžké dveře a mávl, abych vstoupil. Nebylo to gesto dobročinného pozvání, spíš jako by odháněl dotěrný hmyz, který musí vymést, ale opačným směrem. Vešel jsem a rozhlížel se po vybavení. Obrovská křídla jako vždy nad jeho vysokým starým křeslem s vyřezávanými ornamenty. Ostatní insignie visely vedle jako nepoužívané loutky. Kdybych nevěděl, že se tu nepráší, řekl bych, že na nich je vrstva prachu. Byly matné a Gab už si jich ani nevšímal. Hřmotně umístil své pozadí do křesla a podíval se na mne tím svým studeným pohledem, co jedním projede až k patě. Unuděně jsem mu ho opětoval. Neměl jsem co skrývat. Byl jsem otrávený a to musel poznat.

„Prý tě něco štve, jsem zaslechl.“ Sakra, to hned musejí všichni bonzovat? Má to Petas zapotřebí? Vždyť už to má nafurt, proč buzeruje? Nebo jak by se to nebo odkud dozvěděl? Zkoumavě jsem Gaba pozoroval.

„Víš, Goddie, už by sis mohl zvyknout, že prostě věci vím. A je fuk, jak to, že je vím.“

„Tak se mě už nemusíte ptát, když všechno víte, ne?“ Ujelo mi a hned jsem toho litoval. Gab se mohl naštvat a mohl jsem skončit. Sice jsem neslyšel o nikom, komu by to Gab udělal, ale moc i právo na to měl.

„Drzostí si moc nepomůžeš, ale omlouvá tě, že netušíš smysl svojí mise.“

„Jo, to je fakt. Poprvé nechápu, proč jsem tam musel být. A řeknu vám, jde to tam od deseti k pěti. Už to není, co to bývalo. Skoro

žádné lesy, všude nějaké svinstvo a odpady. A komunikace je totálně rozklížená.“

„No vidíš, a to mě zrovna zajímá. Jak rozklížená, jak to myslíš?“

„No prostě rozklížená. Byl jsem zvyklý, že všechno mělo nějaký smysl a že to fungovalo tak nějak komplexně...“

„Rozved' to,“ skočil mi do řeči, když už jsem se jen nadechoval, abych to rozvedl. Trochu mě tím štvál.

„Já nevím, ale bylo logické, že když se jedna část přírody zničila, důsledek zničil i ty zbylé části. Prostě bylo všechno propojené. Teď už není. Jako kdyby všechno, co tu řídíte, se nějak osamostatnilo. A nekomunikovalo jedno s druhým.“ Pořád jsem čekal, že mě Gab vyzve, abych si alespoň sednul. Ale zatím jsem tam stál jako uličník na hanbě. Gab mě sledoval bez pohnutí a lehce se houpal na křesle.

„To je blbost a ty to víš.“ Přimhouřil ty svoje oči a snažil se mi vpít do hlavy.

„Houby blbost, kdy jste tam dole byl? He? Ani nepamatuju, takže jste dost odtržen od toho, jak to celé běží.“

„Mám přehled a přece veškerá data. Nepotřebuji se pořád hrabat v pokusu vlastníma rukama ne?“

„No, někdy by to možná neškodilo si jen tak překontrolovat, co kdo kde a jak dělá, ne?“ Už jsem zas ujel. Proč si tak koleduji? Trochu jsem se zakymácel a přešlápl.

„To jako ty, řadový jišťák, mi chceš říkat, co mám a co nemám dělat? Jako že svou práci dělám špatně? Taks to myslíš?“

„No to zrovna ne, ale jen že by čas od času neškodilo si to překontrolovat,“ hlesl jsem, ale nechtělo se mi couvat, skutečně jsem si to myslel.

„Třeba tebe, co? Ty pacholku!“

„No třeba tím můžete začít.“ Zahuhlal jsem a koukal si na špičky, abych neviděl nasupený výraz, který určitě musel mít.

„Tak já si mám napřed překontrolovat tebe, jo? A jak by se ti líbilo, kdybych si tě přehrál online? Co?“

Zatrnul jsem. Online přehrávání nebyla vůbec příjemná věc.

To znamenalo, že si vás šéfík vezme do parády, pošle znovu dolů, ale jen na screening. To vypadá tak, že si všechno, co jste v dané periodě odžil a jste celkem rádi, že to je za vámi, si prožijete znovu. A znovu a třeba znovu. A se vším. Prostě vás pošle zpátky, hybaj dolů a ještě jednou. A znovu a znovu, než tomu, kdo vás tam poslal, dojde, co a proč jste dělal, nebo až to dojde vám. Naposled jsem si pamatoval, že se dělal screening u pár kolegů někdy za časů morových ran, nebo za inkvizice. Nebylo to příjemné. Hlavně i když víte, že jde o screening a nic absolutně nic nemůžete udělat jinak, prožíváte všechny ty věci znovu, jako by byly poprvé. Pamatujete si. Ale jste jak na horské dráze. Víte, co přijde, ale stejně se vám žaludek namačká na krční mandle tak, že máte pocit, jako by vám měly vypadnout hubou ven. Otrásl jsem se:

„To je jako za trest, jo? Ale já si nejsem vědom, že bych něco udělal špatně. To všechno okolo bylo špatně. Ne já.“

„Jasně, všichni kolem jsou velký blbci, jen ty jsi ten chytřej, co? Nepřijde ti tohle hodnocení dost ujetý? Víš, jak dlouho tenhle pokusný projekt vedem. Kdo ho monitoruje a proč, a najednou podle milostpána jsou všichni blbci, jen on je chytřej. Poslechni se, vždyť je to směšný.“ Gab začínal být asi naštvaný, nebo už byl a jen jsem si toho nevšiml. Pomalu jsem se loučil s dovolenou. Můžu v klidu zapomenout na nádherné scenérie, na ty záblesky a celou tu zářivou energii, na kterou jsem se tak těšil, i na deset milionů let volna. Nutně bych ho po těch všech štrapácích potřeboval. Asi to fakt nevyjde. Zkusil jsem zkormoucený výraz:

„A nešlo by to vyřešit, až se vrátím z dovolené?“ hlesl jsem.

„Jo, tak tys chtěl na dovolenou? A kampak? To tě tak láká ta srážka galaxií, když máš takový despekt k celému projektu? Vždyť víš, že vlastně neexistují.“

„Jo, to vím, ale i tak to musí být krásný pohled.“

„Kterej neexistuje, protože je podle tebe součástí nesmyslného a bortícího se pokusného projektu, že?“ Pochopil jsem, že Gab je vážně hodně naštvaný. Ale naprosto jsem netušil, proč na mne.

Vždyť jsem se sotva vrátil. A nemohl jsem tam dole udělat víc chyb, než co jsem měl naprogramováno. Jinak bych se nevrátil tak hladce. Ztvrdnul bych tam jako nevědomé hovádko, dokud bych si neodkroutil vývažky, a věřte mi, když zapomenete a nemáte paměť, a to při těchhle chybách je skoro vždycky, pak se vyhnout nevývážkům skoro nejde. Prostě to berete všechno vážně a myslíte si, že svobodná vůle je bůhví jaká výhra. A děláte skopičiny a ptákoviny, přejete si, chcete víc, dokonce si i myslíte, že žijete svobodně. A to vás zatahuje víc a víc do osidel fyziky a nevývážků. A věřte mi, dá se pak strávit v tom pekle pěkných pár životů, než se jeden dostane zpátky. Viděl a znal jsem jiné ostřílené mazáky, co si museli odkroutit desítky a stovky životů. A to byly největší borci, než se jim to přihodilo. Asi jsem se zamyslel na dlouho. Gab mě podmračeně sledoval, podezřívá jsem ho, že se mi hrabe v hlavě a všechny myšlenky si čte. Ale to by porušil sám svoje pravidla, no co, on je tu šéf. Tak uvidíme. A upřel jsem na něj zrak.

„Nechci se ti hrabat v hlavě a navíc nemáš ani online záznamy, takže by mi to bylo k ničemu. Stejně nevíš, o co šlo, a teď už nemáš ani vzpomínky. Leda by ti je teď dal D'Stiny.“

„Tak mu zavolejte a nařídte mu to,“ skočil jsem Gabovi do řeči.

„Ty jsi ale drzý spratek, to ti teda řeknu. D'Stiny má zrovna hodně práce a vůbec se mi nechce ho vytrhovat jen proto, aby ty tvoje plytké nesmysly nahrál do tvójí hlavičky. To si spíš uděláme screening. Je to rychlejší a levnější. Aspoň se podívám, jaké je to tam dole tvejma očima.“

„To snad nemyslíte vážně, právě jsem se vrátil, nechci to znovu prožívat. Sice jsou záznamy offline, ale nebylo to moc příjemný, to vám řeknu. Zbytečná mise. To si ještě pamatuju.“

„Ale půjdeš dolů, Goddie, chci vidět, na co si stěžuješ. A chci to vidět autenticky. I s tvejma prožitkama. To, cos totiž říkal a hlavně co si myslíš, je možná dost zásadní a mění to celý pohled na tenhle experiment. My se tady nahoře potýkáme s úbytkem specialistů a za chvíli už nebude jediný spolehlivý jišťák ani jiný specialista.“

Dokonce ani tady nahoře ne. Ne že by na tom záleželo, systém jede sám a má implementováno dostatek bezpečnostních procesů a tady nahoře se taky všichni snaží, ale jeden fakt mě zaráží. Že ubývají specialisté, a to rychle. Třeba v tom máš prsty i ty. Nebo je to komplot. To se uvidí. Tak hybaj dolů a o té své vytoužené dovolené někde v souhvězdí Psa si nech teď zajít chuť. Ještě musíš makat. Tak dolů, řekl jsem.“

Ani jsem si nestihl všimnout výrazu Gabových očí, nebyly naštvané. Snad jen překvapené a možná trochu soucitné. Ale prostě nebyl čas si toho všimnout. Padal jsem. Žádná kancelář, žádný velín. Ani Petas ani D'Stiny. Kdo že to byl? A bylo jich víc? Paměť se mi tenčila, jako když močíte. Najednou byla prázdná. Nic. Na jednu stranu úleva, ale na druhou najednou tušíte, že někde něco bylo a že to mělo nějaký smysl. Jenže si vůbec nedovedete představit, co to bylo a už vůbec ne smysl.

Kapitola II.

ZNOVU DOLE

Jason Amis si právě sypal do hrnku kávy svou koňskou instantní dávkou životabudiče. Ne že by byl závislý na kávě. Nebo na čemkoliv jiném, prostě musel vyhnat přebujelý včerejší večer z hlavy a vyrazit do práce. Každé ráno si znovu a znovu opakoval, že tenhle život se nedá vést do nekonečna, ale pokaždé se nějak přesvědčil, že by se to mohlo alespoň zkusit. Jason Amis byl karikaturista. Byl karikaturista povoláním, to znamená, že se tím živil a ne zrovna nejhůř. Samozřejmě se nikomu nesvěřoval, že na svém malém statečku s několika domy nedaleko jezera, kterému místní kdoví proč říkají jezírko, má několik pláten s úplně jinou tematikou, malovanou starým klasickým stylem olejomalby, kterou sice současníci možná znali, ale nepoužívali nebo neuměli použít. Vlastně se ani nesvěřoval s tím, že má ten stateček.

Dokonce ani u jezírka ještě nikdy nebyl, a to i přes to, že pozemky náležící ke statku obkružují i poměrně velkou část břehů i s travnatými plázičkami. Nebyl to zas až tak malý statek, spíš menší sídlo. Ale říkalo se mu statek, stejně jako jezeru s šířkou několik set metrů a délkou možná dva kilometry se říkalo jezírko. Co by taky kamarády a spolupracovníky takový stateček zajímal? Třeba by se ptali, kde na něj vzal, a musel by přiznat, že vyhrál pár cen, a tu a tam někde si přivydělal i jinak. Asi by na něj koukali divně, kdyby jim ukázal, jak ho napadl jednoduchý systém na investice do akcií. Prostě se raději tvářil jako karikaturista pro přední pařížský, sice původně newyorský investigativní deník.

To je takový deník, co do všeho strká nos, a pak to kritizuje. Jason nespatořoval pranic pokleslého na své účasti v této společenské komedii. Nestrkal nos do věcí, které jej živily. I když někdy

s úkosem pozoroval tu naprostou naivitu tupého stáda, kterému se předhodil zástupný problém na bázi bulváru, a zuřivý dav zaťal zuby do předhozeného kusu bulvárního hadru a naprosto si nepovšiml, jak kolem v klidu proplová kolosální problém ohrožující zásadní aspekty života právě onoho davu. Ani si toho nevšiml. Jen pozvedl obočí a dál přikresloval pentle a bradavice na karikaturu vybrané bulvární oběti. Dav měl co trhat a opravdový problém mělo dost času na zametení pod koberec nebo na vyřešení v tichosti.

Pravidelně jednou v týdnu chodil s přáteli z práce na večerní tah po pařížských hospodách. Tedy po hospodách. Posledních několik měsíců se jejich tahy omezovaly na užší a užší okruh okolo jeho týdenního bydliště. Přes týden přespával totiž v malém bytě kousek od Sacre Coeur, což tak tak dostačovalo na jeho výdělek v časopisu.

Byt nebyl nic moc, ale nájemné i na toto místo bylo závratné. A okruh hospod, kam chodily poblázněné davy turistů, paradoxně skýtaly příjemné soukromí. Jedním z nejvíce oblíbených lokálů byl La Rose. Původně to byl běžný lokál, kde se pil pastis a kouřilo se, ale po plošném zákazu kouření se lokál musel přeorientovat na něco jiného. Stal se z něj napůl americký bar s dvěma patry a několika mezipatry. Různě po prostorách byly rozesety kulečnickové stoly a vytvářely zákoutí pro malé stolky tu pro dva, tu pro osm hostů.

Zpravidla sedávali u zábradlí na druhém mezipatře. Byl odtamtud dobrý výhled jak na bar, tak do nižšího patra na módní hráče kulečnicku. Jason ani na chvíli nepochyboval, že většina hráčů jsou turisté, kteří si hodlají dopřát něco ze zážitků noční Paříže a netuší, že je šalebný majitel snažící se za každou cenu udržet svůj podnik při životě i navzdory snahám radnice, vlády a Bruselu, vlákal do pasti pozlátkového ryze amerického stylu. Z Paříže odjedou nadšeni, že tak skvělý bar není ani na Manhattanu.

Seděl už u své sklenice piva a sledoval, jak se jeho společníci trousí samozřejmě dávno po hodině, na kterou byli smluveni. Každý se však vytasil s nějakou samozřejmě vylhanou výmluvou, aby svůj

pozdní příchod nějak omluvil. Takže byly tři dopravní přestupky, jeden zraněný turista a dvě výluky na hromadné dopravě. Chyběla jen Christie. Zlatý stvol večera, na který se těšil a který byl poslední dobou hnacím motorem jeho účasti na těchto sešlostech. Ne že by s ní mělo kdovíjak vážné úmysly, jen prostě lahodila jeho oku a mnohdy i hlavě. Nebyla vůbec hloupá a čas od času měl pocit, že se dívá na svět podobnými cynickými očima jako on sám. Jeho společníci se hlučně usazovali u stolu a snažili se jeden druhého trumfnout v dramatickosti příběhu, který zapříčinil jejich pozdní příchod, a jejich překřikování se slévalo se zvukem cinkání sklenic a cizojazyčnými komentáři kulečnickových štouchů.

Jeho mysl se odpoutala a pohled bezcílně bloudil po lokálu. Najednou jej upoutal jiný host. Byl jedním z mála, které zde už viděl. A několikrát. Seděl zas na tom samém místě. Šedivé, skoro až bílé nestřihané a neudržované vlasy mu každou chvíli padaly do očí, ale zdálo se, že mu činí jakési zvláštní potěšení je po velmi, ale velmi dlouhé době odhrnout z očí a znovu je nechat spadnout. Pokaždé, když neuvěřitelně pomalým pohybem odhrnul pramen vlasů z očí, jakoby se rozhlédl a kontroloval, co se za tu dobu, co neviděl, stalo. Jason si všímal detailů. Přesně věděl, jak by nakreslil karikaturu tohoto hosta. Hodně cynická, trochu jízlivá, překvapená hubená tvář jako by byla znovu a znovu překvapena, že ten svět před ním ještě pořád existuje. V jeho mysli, nebo spíš podvědomí něco zaječelo. Jako výstražná siréna. Jako kdyby se svědomí spojilo s něčím ještě víc a hlouběji schovaným v zákoutích jeho mysli a snažilo se upoutat Jasonovu pozornost. Takhle nějak mu mozek fungoval už roky. Čas od času přemýšlel, odkud se ta vnuknutí berou, ale povětšinou je respektoval. Měl v živé paměti ty okamžiky, kdy signály vlastního podvědomí ignoroval, a v krátké době následoval bolestivý trest. Ale v tomto případě vůbec netušil, co výstraha jeho podvědomí vlastně má znamenat.

„Halo!!! Jasone!!! Jsi tam?“ A Jason se pokoušel zaostřit nevidomé oči do barevné reality, aby spatřil dívčí prsty, jak mu klepají na čelo.

„No konečně, žes dorazila. Asi mu nevoníme, zcela nás ignoroval, i tu hromadu strastí, co jsme museli zažít, než jsme se sem vůbec dostali. Dívá se, jako kdyby koukal do jiného světa.“ Giomar si opřel bradu o ruku tak, že si mohl okousat nehty, a těkal očima z Jasona na Christie. Konečně se Jason vrátil z cest a upřel pohled na Christie:

„Nejenže přijdeš pozdě a aniž by ses vytasila s nějakou originální lží na omluvu jako takhle banda tady kolem, začneš mě mlátit do hlavy. Takže jediný, kdo přišel včas, je vlastně otloukánek a ten nejhorší, že jo? Takže to, že tu civím a usínám, za což můžete vy všichni, je vlastně moje chyba, jo?“

Christie se začala nadechovat na peprnou odpověď, ale Giomar ji předběhl:

„Předně my za to vůbec nemůžeme, to systém, situace a civilizace. Měl jsi poslouchat, co se nám všem přihodilo a proč jsme tedy přišli pozdě. Navíc ty jsi ten divnej, když se všem dějou takový příkoří a náhody, že tys to stihnul včas? Tobě se nic nepříhodilo? Žádný problém?“

„Tomu se nikdy nic nepříhodí. Ani tuš se mu nezvrhne, když čmárá ty svoje nesmysly nesmyslně starou technologií na nesmyslný papír,“ přísolil si hubený obrýlený vysoký chlapík, věk snad ke čtyřicítce, v jehož rysech byly jasně patrné asijské rysy, a rázem pokračoval, „kdybys byl totiž účastníkem stejných ústrků civilizace jako my ostatní, přišel bys přece taky pozdě a nemusel jsi se na nás vytahovat. A tím bys zapadl.“ Všichni se zasmáli, jen Jason jako by se ještě neprobral ze sna:

„Takže ty mi chceš říct, že kdybych si vymejšlel a lhal jako vy všichni,“ a rukou prudce umlčel odporující výkřiky svých přátel, „že bych jako zapadl do stáda a všichni byste byli rádi, že jsem ve stádu a nevyčuhuju. Ano? Je to tak?“

„Vidíte ho mudrlanta, ať uděláme, co uděláme, stejně to otočí tak, že bude furt jak osina v zadku. Furt bude píchat a bejt nepříjemná, a když ne, tak popichovat. S ním je prostě problém. Měls pravdu

Fallouchi.“ A s těmi slovy a se směřjícíma očima se obrátila druhá žena u stolu na brýlatého s asijskými předky.

„Nechte ho, začala jsem s tím já a vy mi pěkně berete oběť!“ zasmála se Christie.

„Jen si ho nech pro sebe, nechtěla bych ho osobně učit společenskému chování ve společnosti a už vůbec ne ve dvojici.“

„Ale, ale, co to je za novoty, Yvonno, ty že bys nechtěla někoho učit ve dvojici? Jsi nemocná?“ Giomar se chechtal a zbytek se přidal.

„Jste všichni pitomci, že já s váma vůbec chodím do hospody,“ naoko se durdila Yvonne, ale bylo na ní vidět, že ji poštuchování přátel nevdí ani v nejmenším.

„Tak kdes byl?“ otočila si Jasonovu tvář k sobě Christie?

„Ale jen tak jsem se zasní. To se ti nestává, nebo co? Pokaždé tu na vás všechny čekám a vy se trousíte jako smrad za vozem. Tak se nediv, že jsem ospalý a zpomalený a zasněný.“

„Zasněný možná, ale zpomalený těžko. Podívej se, co ty tvoje prsty zas stihly načmárat.“ A sklonila mu rukou hlavu ke stolu. Ani si neuvědomil, že zcela automaticky kreslil do bloku, který stále nosil sebou. Na celé stránce se skvěly galaxie a padající hvězdy a to vše tvořilo pozadí pro smutnou hubenou tvář, které nebylo vidět pro spadlou kadeř vlasů do obličeje.

„No a co jsem měl dělat, když celá doprava v Paříži stojí jen proto, abyste měli výmluvu, proč nepřijít aspoň trochu včas?“

„Ale nedurdi se, znáš přece pravidla. Když se řekne v sedm, znamená to někdy od půl osmé dál.“

„U mě to znamená sedm plus mínus patnáct minut,“ uraženě odpověděl Jason.

„Protože jsi mimoň! Tím to je a nech už toho, nebo svou umíněností zkazíš celý večer.“ A Christie ho jemně štouchla do ramene. Jason se naposled podíval po zvláštním hostu a v tu chvíli se to stalo. Jako by se celý lokál zastavil. Na zlomek vteřiny se mu zdálo, jako kdyby všechny postavy, vybavení, tága i pití na stolech a tu a tam tekoucí do otevřených úst se zastavilo. Postava s bílými vlasy se

dívala přímo na něj. Nedokázal odhadnout, jak dlouho ten pohled trval. Jen zřetelný vjem zastavení času a výstražný tón jeho podvědomé signalizace byly realitou. A najednou se všechny ploché kulisy zas rozeběhly ve svých titěrných činnostech. Zatřásl hlavou a pokusil se ten vjem vytěsnit z hlavy, ale nešlo to. Děje kolem se zřetelně zastavily. Rozhlížel se zmateně po stole a na skicáku byla vyobrazena scénérie se zátiším stromů a karikaturou pandy. Kam se poděla ta tvář a ty galaxie? Plaše se rozhlédl a chytil Christie za ruku:

„Podívej, kam se poděla ta tvář?“ Christie se nechápavě podívala na Jasona a na jeho skicák.

„Jaká tvář? Před chvílí jsem ti říkala, že se nedokážeš ani chvíli odpoutat od činností a že tvoje prsty furt něco čmárají.“

„Ale tam byla načmáraná tvář a galaxie, ne tohle. Vždyťs na to koukala.“

„Ty už nepij! Jaká tvář? Neměl's víno nebo pastis? Přece to tvoje pivo nemůže tolik dávat. Pořád tam máš tu pitomou pandu. Nevím, k čemu to chceš použít, protože o pandách nic nepíšeme.“

A Christie se obrátila zády k Jasonovi i problému, který považovala za vyřízený problém začínající opičky. Jason se podíval směrem k bělovlasému hostu, ale ten už u svého stolu neseseděl.

Jason se nemohl zbavit dojmu, že to, co se stalo, není jen přelud jeho lehce alkoholem ovlivněným mozkiem. Měl pocit, že se jedná o něco zásadního, dokonce tak zásadního, že to blízce souvisí s jeho vlastním životem. Na zádech se mu zježily chlupy, jak zarea- goval primární zvířecí pud na přítomnost nebezpečí, které se ještě nezhmotnilo.

Večer ubíhal řadou pošťuchování, smíchu a probírání pracovních problémů. Jasona zaujal Giomar, který se zrovna rozohňoval nad všemi pracovními postupy a hlášeními, které musí znovu a znovu vytvářet a posílat nadřizným:

„Ani nám pak už nezbude vůbec žádná práce na nic tvůrčího. Sakra! Koho zajímají raporty a tabulky. Jsme tvůrčí časopis a tvůrčí

lidi, ne? Kdo jim to jednou řekne? Když jim to nedojde samo. “

„No ty, když jsi s tím přišel, já se vyhodit nenechám,“ Yvonne se zakřenila a ponořila nosík do sklenice.

„A takhle to dopadne vždycky. Nikdo nikdy nic neřekne. A tak se šíří rakovina debility.“ Všichni se otočili na Fallouchiho.

„Jasně, náš vizionářský pesimista aby si nepřisolil.“ Jason už ani nevnímal, co kdo říká, a zbytek večera jeho myšlenky splašeně přeskakovaly z Christie a toho podivného okamžiku, kdy mu zmizela kresba ze skicáku. Dokonce nějak zapomněl, že na tento večer měl naplánován další pokus dostat Christie do postele. A Christie ten večer odcházela domů velmi zklamaná, protože to bylo poprvé, co se o to Jason nepokusil. Že by ho už nepřitahovala?

